

Posudek na bakalářskou práci Jana Kopeckého *Negativní vlivy internetových sociálních sítí na studenty vysokých škol a jejich možná řešení*

Bakalářská práce se zabývá aktuálním tématem. Jejím cílem je zmapovat negativní vlivy užívání internetových sociálních sítí studenty vysokých škol různých zaměření a také zjistit dobu, kterou tito studenti tráví na sociálních sítích.

V teoretické části autor na základě relevantní literatury popisuje jednotlivé sociální sítě a jejich nejužívanější prostředky a již zde identifikuje negativa, která tyto sítě přinášejí. Přitom nepoukazuje pouze na problémy, které se ukazují již dnes, ale pomocí různých „sci-fi zdrojů“ ukazuje problémy, které by se mohly objevit v budoucnu. Na tuto teoretickou část organicky navazuje část praktická osahující výzkum. Cílem tohoto výzkumu bylo zjistit, „zda mají sítě na respondenty negativní dopad, ať už tím, co na nich zažili, nebo tím, že ovlivňují jejich vnímání nových zpráv“. Autor pomocí dotazníku oslovil 200 respondentů z různých fakult, což je na bakalářskou práci poměrně velký výzkumný vzorek. Jednotlivé položky dotazníku jsou vhodně voleny vzhledem k cíli výzkumu. Odpovědi jsou jednoduchým způsobem zpracovány, procentuálně vyhodnoceny a zaneseny do přehledných grafů. Avšak problém mám s vyhodnocením otázky č. 4, která zní: *Setkali jste se někdy s nějakým sociálně patologickým problémem na internetových sociálních sítích (např. kyberšikana)?* Podle grafu č. 4 na s. 34 169 (85 %) respondentů se s nějakým patologickým jevem na sociálních sítích setkalo a 31 (15 %) nikoli. Avšak ve vyhodnocení odpovědí autor pracuje s opačnými hodnotami a tento výsledek místy podle mého názoru až krkolomně odůvodňuje. Já samozřejmě nevím, která varianta odpovídá získaným datům, zda údaje z grafu, nebo popis výsledku. Avšak ať je tomu jakkoli, došlo zde k dosti závažné chybě, která daný výzkum do značné míry znehodnocuje. A přitom by stačilo si práci důkladněji přečíst!

Co se týče návrhů na možná řešení, která by omezila negativní vlivy sociálních sítí na člověka, ty jsou zajímavé, ale domnívám se, že nějaká formální omezení jsou málo účinná. Jak i autor v zásadě uvádí, nejdůležitější je výchova, a to od dětství v rodině, ale později také ve škole.

Z práce je patrné, že autor se touto problematikou zabývá již delší dobu, a zdá se, že ho do značné míry pohltila. Již v teoretické části práce sice poznamenává, že sociální sítě přinášejí i něco pozitivního, avšak tím se nechce zabývat. Možná však, že alespoň stručné uvedení některých příkladů možného pozitivního využití by nebylo na škodu a pomohlo by autorovi vyváženěji hodnotit tento fenomén jako takový i méně jednostranně komentovat získané výsledky výzkumu. Takto celkové vyznění práce je dosti bizarní: Tisíce lidí, bez ohledu na vzdělání, tráví dlouhé hodiny s něčím, čemu nevěří a co jim v konečném důsledku škodí. Přitom musím poznamenat, že nejsem žádný milovník sociálních sítí. Ale o to ani tak nejde. Jde o odborný přístup k problému, který by měl být vyvážený.

Práce je psána kultivovaným jazykem a i po úzce formální stránce (úprava, citace atd.) odpovídá predepsané normě.

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji **velmi dobře**.

Doc. PhDr. Miroslava Váňová, CSc.

